

JUAN GARCIA OLIVER

Nosotros. Εμείς.
Τίποτα δεν είναι ο θάνατος.
Τίποτα δεν είναι οι ατομικές μας ζωές.
Τί' αυτό και είμαστε "εμείς". Όσο υπάρχει έστω και ένας.
"εμείς" θα συνεχίζουμε...

Το κείμενο που ακολουθεί μεταφράστηκε σε ελεύθερη απόδοση από τα Ισπανικά. Περιλαμβάνεται στο βιβλίο «Correspondencia entre Abel Paz y García Oliver» (Αλληλογραφία μεταξύ Αμπέλ Παζ και Γκαρθία Ολιβέρ) του Agustín Guillamón, εκδόσεις Descontrol, Βαρκελώνη 2014. Οι σημειώσεις στο κάτω μέρος του κειμένου έγιναν στην ελληνική έκδοση ώστε να είναι περισσότερο κατανοητό το ιστορικό πλαίσιο.

Ο σύντροφος Γκαρθία Ολιβέρ, ίσως ένας από τους πιο αδικημένους αγωνιστές στη μυθολογία του «χώρου», αποτέλεσε ηγετική φυσιογνωμία του Ελευθεριακού Κινήματος της Ισπανίας, συμμετέχοντας με καθοριστικές αποφάσεις και επιλογές στη διαμόρφωση των συνθηκών και των χαρακτηριστικών της πάλης, σε στιγμές πρωτόγνωρες για την ιστορία του επαναστατικού και ειδικότερα του αναρχικού απελευθερωτικού αγώνα.

Η έκδοση πραγματοποιήθηκε στην Πάτρα τον Ιούλη του 2021 με αφορμή τη συμπλήρωση 85 χρόνων από το ομορφότερο πείραμα ανθρώπινης χειραφέτησης που έχει καταγράψει η ανθρώπινη ιστορία μέχρι σήμερα, την κοινωνική επανάσταση 1936-39 στην Ισπανία

Οι φράσεις του εξωφύλλου προέρχονται από το κλείσιμο της ομιλίας του Ολιβέρ στην κηδεία του σπουδαίου αναρχικού επαναστάτη Μπουεναβεντούρα Ντουρρούτι. Ο λόγος του επικεντρώθηκε στη σύντομη εξιστόρηση των «ηρωικών χρόνων» του αναρχικού κινήματος και στη δημιουργία της ομάδας των «Σολιντάριος» και μετέπειτα «Νοσότρος». Αντί να πλέξει το εγκώμιο του Ντουρρούτι, ο Ολιβέρ καταπιάνεται περισσότερο με την έννοια του καθήκοντος, του καθήκοντος της κάθε αγωνίστριας και του κάθε αγωνιστή απέναντι στην τάξη του και απέναντι στην κοινωνική επανάσταση.

GARCÍA OLIVER, Juan

[Reus 1902- Guadalajara (Jalisco, México) 1980]

Αναρχοσυνδικαλιστής αγωνιστής «με επιρροή». Σερβιτόρος στο επάγγελμα. Γεννημένος στο Reus στις 19 Ιανουαρίου 1902, σε μια μεγάλη και πολύ φτωχή οικογένεια. Ο πατέρας του, José García Alba, από τη Χάτιβα, ήταν οικοδόμος. Η μητέρα του, η Antonia Oliver Figueres, αγρότισσα. Και οι δύο εργάζονταν έντεκα ώρες την ημέρα ως εργάτες υφαντουργίας στο Vapor Nou του Reus. Μόλις που έβγαλε το δημοτικό σχολείο. Στην ηλικία των επτά ετών άκουσε μια φράση από μερικούς εξεγερμένους εργάτες που τον εντυπωσίασε έντονα: «Δεν γίνεται να τα βάλεις με τον στρατό!»

Ξεκίνησε να συμμετέχει στους κοινωνικούς αγώνες στην γενέτειρά του. Το 1917 πήγε στη Βαρκελώνη, όπου ήρθε σε επαφή με την εργατική τάξη και το αναρχικό κίνημα. Μετά από λίγους μήνες οργανώθηκε στο σωματείο των σερβιτόρων «Η Συμμαχία», το οποίο εντασσόταν στην UGT, ενώ στη συνέχεια πρωτοστάτησε στην ίδρυση της Ένωσης Σερβιτόρων της CNT. Έγινε μέλος της ομάδας «Αναγέννηση» [Regeneración], που σχηματίστηκε από τους Rico, Bover, Romano, Pons, Alberich και άλλους. Παρακολούθησε ως εκπρόσωπος αυτής της ομάδας την Τοπική Ομοσπονδία Βαρκελώνης της Μαύρης Σημαίας [Bandera Negra]¹.

¹ Τοπική Ομοσπονδία Αναρχικών Ομάδων της Βαρκελώνης. Αυτή η ομοσπονδία έφερε το όνομα "Bandera Negra" [Μαύρη σημαία], που το δανείστηκε από τον τίτλο της εφημερίδας που εξέδιδε. Στη Βαρκελώνη υπήρχε και μια άλλη ομοσπονδία ομάδων, η «Bandera Roja» [Κόκκινη σημαία]. Η "Bandera Negra" ήταν, ας πούμε, μια

Φυλακίστηκε για λίγο καιρό το 1919 στη φυλακή Μοντέλο της Βαρκελώνης, όπου συναντήθηκε με τον Ramón Archs, τον Perelló Sintes ("Liberto Callejas") και τον Tomás Herreros. Βγαίνοντας από τη φυλακή κατηγορήθηκε ως οργανωτής της CNT στην γενέτειρά του.

Το 1921 ανέλαβε την Επαρχιακή Επιτροπή της Tarragona, προωθώντας τη δημιουργία ενιαίων συνδικάτων και ομάδων δράσης. Οι προτεινόμενες απεργίες για βελτιώσεις μισθών κέρδισαν στα κλωστοϋφαντουργικά προϊόντα και τις μεταφορές, χρησιμοποιώντας μεθόδους άμεσης δράσης με την παρέμβαση των ομάδων δράσης κατά των πανίσχυρων εργοδηγών κλωστοϋφαντουργίας, απαιτώντας, πολλές φορές με το όπλο στο κεφάλι τους, απόλυτο σεβασμό για τους εργάτες. Τα αφεντικά των μεταφορών γκρέμισαν την πλάνη που έλεγε πως η αύξηση μισθών συνεπάγεται την καταστροφή τους. Αλλά η μεγαλύτερη νίκη αυτών των αγώνων ήταν η ανάκτηση της αξιοπρέπειας και της ταξικής υπερηφάνειας, καθώς και το τεράστιο κύρος που πέτυχαν από την ενιαιοποίηση των συνδικάτων και τη χρησιμοποίηση των μεθόδων της άμεσης δράσης. Ο García Oliver εφάρμοσε ένα από τα αξιώματα του Salvador Seguí: «οι απεργίες ξεκινούν μόνο εάν πρόκειται να κερδίσουν».

Κατά τη διάρκεια εκείνης της χρονιάς, εκατοντάδες μέλη της CNT σκοτώθηκαν στους δρόμους και τα εργοστάσια. Οι κρατούμενοι επίσης δολοφονούνταν κατά τις μεταγωγές τους ή κατά την

απελευθέρωση από τις φυλακές, μέσω της εγκληματικής εφάρμογής του νόμου της διαφυγής.

Ο García Oliver πήγε στη Μαδρίτη μυστικά, υπό την ψεύτικη αποστολή της δημιουργίας μιας επιτροπής εργατών βαμβακιού, ώστε στην πραγματικότητα να συνεργαστεί ενεργά στις προετοιμασίες για τη δολοφονία του πρωθυπουργού Eduardo Dato, ο οποίος τελικά εκτελέστηκε στις 8 Μαρτίου 1921 από τρεις εργάτες μετάλλου: τους Mateu, Nicolás και Casanellas. Ο Eduardo Dato ήταν ο κύριος υπεύθυνος για τη συνεχιζόμενη τρομοκρατία ενάντια στους σενετίστας. Ο García Oliver ενεπλάκη στην αγορά της μοτοσιλέτας που χρησιμοποιήθηκε στη δολοφονία και σχεδίασε τον τρόπο διεξαγωγής της επίθεσης.

Στο Reus υπήρχαν περίοδοι εμφυλίου πολέμου μεταξύ των ενόπλων του Ελεύθερου Συνδικάτου [Sindicato Libre] (σ.τ.μ. μπράβοι των αφεντικών) και των συνδικάτων της Ένωσης. Συνελήφθη έπειτα από μια συνηθισμένη έρευνα στο σπίτι του. Βγήκε από τη φυλακή χάρις στο θάνατο του Dato, αφού η νέα κυβέρνηση αποκατέστησε τις εγγυήσεις των συνταγματικών νόμων, οι οποίοι συνεπάγονταν την άμεση απελευθέρωση των πολιτικών κρατουμένων.

Στη CNT υπήρχαν, τότε, τρεις τάσεις: η συνδικαλιστική του Salvador Seguí, η μαρξιστική του Maurin και η αναρχοσυνδικαλιστική των Manuel Buenacasa και García Oliver.

Το 1922 συνέβαλε στη δημιουργία της αναρχικής ομάδας Los Solidarios [Οι αλληλέγγυοι], η οποία ενθαρρύνθηκε από την Περιφερειακή Επιτροπή, μαζί με τους Durruti, Ascaso, Jover, Sanz, Aurelio Fernández,

κ.λπ., για να σπάσουν την τρομοκρατία του κράτους και των αφεντικών, και να αντιμετωπίσουν τους ένοπλους μπράβους του Ελεύθερου Συνδικάτου. Η Περιφερειακή Επιτροπή που αποφάσισε να δημιουργήσει τους Los Solidarios αποτελούνταν από τους Pestaña, Peiró, Piñón και Marco, όλοι (τον Αύγουστο του 1931) εξέχοντες Trentistas. Αυτό που διακυβευότανε ήταν η ίδια η επιβίωση της CNT και δεν υπήρχε άλλη επιλογή από την υπεράσπιση της ζωής των συνδικαλιστών και απάντησης στον τρόπο των εκτελεστών τους, διαφορετικά θα συντελούνταν η εξαφάνιση της Οργάνωσης, εάν αποδεικνυόταν ανίκανη να προστατευθεί και να πολεμήσει με μεγαλύτερη σιληρότητα και αποτελεσματικότητα τον εχθρό της τάξης.

Οι Solidarios, ο οποίος εξέδιδαν το περιοδικό Crisol, συμμετείχαν σε πολλές ληστείες και επιθέσεις, συμπεριλαμβανομένης της δολοφονίας του Αρχιεπισκόπου της Σαραγόσα, Καρδινάλιου Soldevila, φασίστα και «γυναικοθήρα μοναχού», του κυβερνήτη της Βισκάγια Regueral και σε αμέτρητες άλλες αντιπαραθέσεις με ομάδες ένοπλων μπράβων των αφεντικών.

Στις 25 Αυγούστου 1922, το διακεκριμένο στέλεχος της CNT Ángel Pestaña τραυματίστηκε σοβαρά στη Manresa, σε μια επίθεση από ένοπλους του Ελεύθερου Συνδικάτου. Στις 10 Μαρτίου 1923 τα μέλη της CNT, Salvador Seguí και Francisco Comes, δολοφονήθηκαν στη Βαρκελώνη, στη γωνία της Calle Cadena και της San Rafael, με πυροβολισμούς από μια ομάδα ενόπλων που χρηματοδοτήθηκαν από τα αφεντικά.

Το 1923, ο García Oliver εγκαταστάθηκε στη Manresa, κατόπιν αιτήματος των διοργανωτών της επίθεσης εναντίον του Dato, για να αντιμετωπίσει την ανάπτυξη του Ελεύθερου Συνδικάτου σε εκείνη την περιοχή, όπου όμως συνελήφθη λόγω αιματηρής συμπλοκής με αποτέλεσμα τέσσερις θανάτους, στις 6 Απριλίου στο μπαρ της Αλάμπρα, με μια ομάδα ένοπλων από το Libre με επικεφαλής τον Juan Laguía (δεν ήταν ανάμεσα στους τραυματίες), το όνομά του οποίου εμπλεκόταν στη δολοφονία του Salvador Seguí. Αργότερα, συμμετείχε σε επαναλαμβανόμενες ένοπλες ληστείες, όπως της Fonda de Francia και της εταιρείας χρηματοδοτικής μίσθωσης στην οδό Αβινιόν της Βαρκελώνης, τελικά συνελήφθη. Φυλακίστηκε για ένα χρόνο στη φυλακή του Burgos.

Το 1924 εξορίστηκε στο Παρίσι μαζί με τους υποστηρικτές του Macià² και με ορισμένους ιταλούς "furisciti" που σκόπευαν να δολοφονήσουν τον Μουσολίνι. Εκεί βρέθηκε με τους Durruti, Ascaso και Jover, οι οποίοι είχαν τότε επιστρέψει από την αμερικανική «περιοδεία» τους, και προετοιμάζαν μια επίθεση εναντίον του Alfonso XIII, τον Ιούλιο του 1925. Ο Oliver ανακαλύφθηκε από την αστυνομία, κατάρφεσε να διαφύγει στις Βρυξέλλες χωρίς να συλληφθεί, χάρη στη βοήθεια που του παρείχαν ο Aurelio Fernández και ο Manuel Pérez, «το καναρίνι».

² Ο Φρανσέσκ Μασιά (Francesc Macià και καμιά φορά σε ισπανόφωνες πηγές Francisco Macià, Μπιλανόβα ι λα Ζελτρού, 21 Σεπτεμβρίου 1859 - Βαρκελώνη, 25 Δεκεμβρίου 1933) ήταν καταλανός στρατιωτικός και πολιτικός. Αρχικά οπαδός της ανάκαμψης της Ισπανίας, κατέληξε να υποστηρίζει τον ακραίο καταλανισμό και να προεδρεύσει του αυτονομιστικού κόμματος Καταλανικό Κράτος το 1922.

Έζησε για λίγο στις Βρυξέλλες με τον Aurelio Fernández. Τον Μάιο του 1926 παρακιολούθησε το Συνέδριο της Μασσαλίας, όπου τέθηκαν τα ιδρυτικά θεμέλια της FAI.

Αντιπαρατέθηκε με τον Manuel Pérez και το Sousa, οι οποίοι υπερασπίζονταν τον μη πολιτικό χαρακτήρα της CNT και αντιτάχθηκε σε οποιαδήποτε συμμαχία ή συνεργασία με αστικά κόμματα, ενώ εγκατέλειψε το συνέδριο όταν απορρίφτηκε η πρόταση του υπέρ μιας συμμαχίας με τον Maciá, με σκοπό μια στρατιωτική συνεργασία με τους καταλανούς ιντεπεντίστας.

Το φθινόπωρο του 1926, συμμετείχε στην απόπειρα κατάληψης της Καταλονίας από τους εθνικιστές του Maciá (γεγονότα του Prats de Molló). Συνελήφθη στην Παμπλόνα και καταδικάστηκε, παρέμεινε στη φυλακή του Burgos μέχρι την ανακήρυξη της Δημοκρατίας, στις 14 Απριλίου 1931.

Είχε εξέχοντα ρόλο στη συγκέντρωση της Πρωτομαγιάς του 1931 και στην πρώτη εμφάνιση της μαυροκόκκινης σημαίας, τοποθετώντας διαγώνια το κόκκινο της ομάδας “Κόκκινη Σημαία” των συνδικαλιστών και το μαύρο της ομάδας “Μαύρη Σημαία” των αναρχικών, οι οποίοι ως τότε διαφωνούσαν για το χρώμα του πανό αλλά και σε θέματα τακτικής και ιδεολογίας, πράγματα ήδη ξεπερασμένα για τον αναρχοσυνδικαλισμό.

Τα χρήματα που μαζεύτηκαν στη λαχειοφόρο αγορά για τον Aubí από την Badalona³, χρησιμοποιήθηκαν τελικά για να αγοραστούν τα κοντάκια της σημαίας και να φτιάξει εκ των προτέρων τα υφάσματα μερικών τεράστιων μαυροκόκκινων σημαιών, χωρισμένων διαγώνια, σύμφωνα με σχέδιο που επινοήθηκε από τον ίδιο το García Oliver, ο οποίος στην ομιλία του στην Αψίδα του Θριάμβου εξήγησε την έννοια της επαναστατικής πρακτικής, ένας όρος που εμφανίστηκε και στο φυλλάδιο το οποίο μοιραζόταν μεταξύ των παρευρισκομένων. Ο Arturo Parera ολοκλήρωσε τη συγκέντρωση παρουσιάζοντας ορισμένα συμπεράσματα γραπτά, τα οποία έπρεπε να παρουσιάσει στον Macià στη Generalitat⁴. Ξεκίνησε μια διαδήλωση που όταν έφτασε στην Plaza de Sant Jaume, εμποδίστηκε από την αστυνομία από φόβο πως το παλάτι της Generalitat και το Δημαρχείο θα δέχονταν επίθεση. Τελικά ξεκίνησαν συμπλοκές με πυροβολισμούς που διήρκεσαν 45 λεπτά, και αυτό σταμάτησε μόνο όταν ο García Oliver, αφού παρέδωσε την επιστολή αιτημάτων στην τοπική αρχή, διέταξε την παύση των πυροβολισμών από το μπαλκόνι της Generalitat.

Τον Απρίλιο του 1931, στη στην Περιφερειακή Συνδιάσκεψη της Μαδρίτης, ο García Oliver πρότεινε τη σύσταση Επιτροπών Άμυνας της CNT, ώστε να υπερασπιστούν τα (δεν έχουν ακόμη αναγνωριστεί)

³ Αναρχικός και τζαμάς. Αποπειράθηκε το 1931 την του οπλοφόρου του Sindicato Libre, Mallofré, έπειτα φυλακίστηκε για δύο χρόνια για τη συμμετοχή του σε ληστεία τράπεζας στη Manresa. Ήταν μέλος της Ομάδας οι Φίλοι του Ντουρρούτι, από την οποία έφυγε όταν τα μέλη της διαγράφηκαν από την CNT τον Μάιο του 1937. Μετά το 1939, έζησε εξόριστος στη Δομινικανή Δημοκρατία, φυλακίστηκε στην Κούβα και στο τέλος της ζωής του έζησε στο Μαϊάμι.

⁴ Η Κυβέρνηση της Καταλωνίας

δικαιώματα συνάθροισης, συνδικαλισμού και διαδήλωσης των εργαζομένων, αλλά και ως μέθοδο ριζοσπαστικοποίησης των συνδικάτων, σε αντίθεση με τον χαρακτήρα των σταδίων που προωθούσαν οι «καθαροί συνδικαλιστές» (αυτοί που αργότερα θα ονομάζονταν Trentistas⁵) και η συνολική ρεφορμιστική τους αντιληψη. Επίσης προώθησε τα αιτήματα των ενοικιαστών, οι οποίοι διαμαρτύρονταν για τα υψηλά ενοίκια. Θεωρήθηκε χερσονησιακός γραμματέας της FAI, σε μια περίοδο διασποράς και απουσίας του συντονισμού των υπαρχουσών ομάδων συγγένειας.

Στο έκτακτο συνέδριο της CNT, που έγινε στη Μαδρίτη τον Ιούνιο του 1931, συμμετείχε ως εκπρόσωπος του Συνδικάτου Ξυλείας της Βαρκελώνης. Αντιτάχθηκε στο δημιουργία των Βιομηχανικών Ομοσπονδιών και υπερασπίστηκε την τακτική της επαναστατικής πρακτικής. Σε αυτό το συνέδριο, η CNT είχε την τεράστια οργανωτική επιτυχία της συγκρότησης επιτροπών γειτονιάς.

⁵ Όνομα που έλαβαν τα μέλη της CNT που ήταν υπέρ μιας αποκλειστικά συνδικαλιστικής δράσης και αντίθετα με τις επαναστατικές θέσεις της Ιβηρικής Αναρχικής Ομοσπονδίας (FAI). Η άρθρωση αυτού του ρεύματος στη CNT αποκρυσταλλώθηκε τον Αύγουστο του 1931 με το λεγόμενο Μανιφέστο των Τριάντα, απευθυνόμενο στους αγωνιστές της CNT και υπογράφηκε, μεταξύ άλλων, από τους Ángel Pestaña, Juan Peiró, Joan López, Ricard Fornells, Agustí Gibanel και Sebastià Clarà. Σε αυτό υπερασπίστηκαν μια συνδικαλιστική στρατηγική και συνεργασία με άλλες συνδικαλιστικές οργανώσεις, ακόμη και πολιτικές δυνάμεις, στο πλαίσιο της πρόσφατα εδραιωμένης Δεύτερης Δημοκρατίας (1931-1939), και απέρριψαν τις μεμονωμένες εξεγέρσεις και, τελικά, την επαναστατική γραμμή δράσης που προωθούσε η FAI.

Τον Οκτώβριο του 1931 έγινε μέλος του προσωπικού της εφημερίδας "Solí"⁶ ως συντάκτης.

Στις 27 Δεκεμβρίου 1931, έδωσε μια πολύ συγκινητική ομιλία σε μια συγκέντρωση στο Great Kursal της Manresa, μαζί με τους Durruti, Parera και Corbella.

Μετά από αίτημα της Περιφερειακής Επιτροπής έγινε μέλος της οργανωτικής ομάδας που προετοίμασε την εξέγερση του Ιανουαρίου 1932, η οποία οδήγησε στην ανακήρυξη του ελευθεριακού κομμουνισμού σε διάφορες πόλεις του Alto Llobregat⁷. Συνελήφθη και φυλακίστηκε στο Μοντέλο. Από τη φυλακή κατηγόρησε δημόσια τον Ángel Pestaña πως προσπάθησε να αποτρέψει απεργία αλληλεγγύης στους κρατούμενους και τους εξόριστους, ζητώντας την παραίτησή του. Στις 10 Μαρτίου 1932 ήταν ένας από τα υπογράφωντες την απάντηση στο μανιφέστο των τριάντα. Απελευθερώθηκε τον Μάιο του 1932 και συμμετείχε σε μια δυναμική περιοδεία με συγκεντρώσεις σε όλη την Καταλονία.

Στις 20 Σεπτεμβρίου 1932, φυλακίστηκε για μικρό χρονικό διάστημα μετά από αστυνομική επιδρομή που έγινε στο Συνδικάτο Υφασματοποιών.

⁶ Η Solidaridad Obrera ήταν η επίσημη εφημερίδα της CNT. Ιδρύθηκε το 1907

⁷ Η αναρχική εξέγερση του Alt Llobregat ήταν μια επαναστατική γενική απεργία που πραγματοποιήθηκε τον Ιανουάριο του 1932 και οργανώθηκε κυρίως από τα συνδικάτα της CNT στους τομείς των ορυχείων και της κλωστοϋφαντουργίας. Ήταν η πρώτη από τις τρεις εξεγέρσεις που πραγματοποίησε η CNT κατά τη διάρκεια της Δεύτερης Ισπανικής Δημοκρατίας (ακολούθησαν οι αναρχικές εξεγέρσεις του Ιανουαρίου και του Δεκεμβρίου 1933).

Συνελήφθη και πάλι για την συμμετοχή του στην εξέγερση της 8^{ης} Ιανουαρίου 1933, μαζί με τους Gregorio Jover, Antonio Ortiz, Pérez “el Valencia” και πέντε αγωνιστές της Επιτροπής Άμυνας του Pueblo Nuevo. Ήταν οπλισμένοι με πιστόλια 9 χιλιοστών, διάφορα περιοδικά και τρία κουτιά πυρομαχικά. Όλοι βασανίστηκαν και υπέστησαν άγριους ξυλοδαρμούς στο Αρχηγείο της Αστυνομίας της Vía Layetana, πριν να φυλακιστούν στο Μοντέλο. Ακόμα χειρότερα ήταν τα πράγματα στο Casas Viejas (Cádiz), όπου οι επαναστάτες κάηκαν ζωντανοί από πολυβόλα της στυνομίας σε μια καλύβα στην οποία είχαν καταφύγει.

Απελευθερώθηκε από τη φυλακή λίγο πριν τις εκλογές του Νοεμβρίου 1933. Η εξέγερση του Δεκεμβρίου 1933 διατηρήθηκε στο παρασκήνιο. Ενσωματώθηκε στην ομάδα Nosotros, (που κατά κάποιο τρόπο αποτέλεσε μερική συνέχεια της ομάδας Los Solidarios), η οποία συγκροτήθηκε από τους Francisco Ascaso, Buenaventura Durruti, Gregorio Jover, Antonio Ortiz, Aurelio Fernández, Ricardo Sanz, Rafael Torres Escartín, José Pérez Ibáñez «Βαλένθια», Julia López, Pepita Not, Ramona Berni και María Luisa Tejedor, μεταξύ άλλων.

Η ομάδα Nosotros απαρτιζόταν από περίπου είκοσι αγωνιστές πρώτης γραμμής. Αν προσθέσουμε επίσης εκείνους που ήταν συνεργάτες της, πληροφοριοδότες, βοηθοί, περιφρούρηση κ.λπ., φτάνουμε συνολικά περίπου τους ογδόντα αγωνιστές.

Τον Οκτώβριο του 1934, ο García Oliver ήταν στη Μαδρίτη ως συντάκτης της εφημερίδας της CNT, συμμετείχε σε μια καμπάνια υπέρ της αμνηστίας και της απελευθέρωσης των πολυάριθμων αναρχοσυνδικαλιστών

κρατούμενων. Τάχθηκε εναντίον της συμμετοχής της CNT στις Εργατικές Συμμαχίες στην Καταλονία.

Κατά τη διάρκεια της προεκλογικής καμπάνιας του Φεβρουαρίου 1936, παρενέβη σε αμέτρητες συγκεντρώσεις υπέρ της αμνηστίας. Ήταν υπέρ της συμμετοχής των μελών της CNT στις εκλογές, σπάζοντας την παραδοσιακή αντικρατική αποχή. Υποστήριξε ότι αν κέρδιζε η Δεξιά, το φασιστικό πραξικόπημα θα ήταν άμεσο, αλλά αν κέρδιζε η Αριστερά, τότε το πραξικόπημα θα καθυστερούσε για μισό χρόνο και οι επαναστάτες θα μπορούσαν να προετοιμαστούν, καθώς και οι κρατούμενοι να απελευθερωθούν.

Τον Ιανουάριο του 1935, η Ομάδα Nosotros δημιούργησε την Τοπική Επιτροπή της Επαναστατικής Προετοιμασίας, η οποία είχε στόχο να οργανώσει τις Επιτροπές Άμυνας ως επαναστατικό στρατό ικανό να αντιμετωπίσει και να νικήσει τον επαγγελματικό στρατό, και να σχεδιάσει τη μετατροπή της καταλανικής βιομηχανίας σε πολεμική βιομηχανία.

Τον Μάιο του 1936 συμμετείχε στο Συνέδριο της Σαραγόσα. Οι Juan Montserrat, Francisco Ascaso και García Oliver παρευρέθηκαν ως εκπρόσωποι του Συνδικάτου Υφασματοποιών της Βαρκελώνης. Ήταν υπέρ της ενοποίησης με τα διαχωρισμένα μέλη της CNT και παρουσίασαν ένα σχέδιο για τον ελευθεριακό κομμουνισμό, το οποίο τελικά ήταν εντελώς παραλλαγμένο στην τελική γραπτή μορφή του, και ένα άλλο για το σχηματισμό ενός επαναστατικού στρατού, ο οποίος συγκεκριμενοποιήθηκε στην επέκταση σε ολόκληρη την Ισπανία της οργάνωσης των Επιτροπών Άμυνας, που ήδη υπήρχαν στη Βαρκελώνη. Ο Cipriano

Μερα τον ρώτησε ειρωνικά τι χρώμα ήθελε να έχουν τα γαλόνια

Στις 19 και 20 Ιουλίου, έπαιξε σημαντικό ρόλο στις μάχες στους δρόμους, ως οργανωτής και στρατηγός εντός της ομάδας Nosotros, η οποία μετατράπηκε σε Επιτροπή Άμυνας για να συντονίσει την εξέγερση των εργατών. Μετά από πρόταση του García Oliver υιοθετήθηκε η τακτική να αφήσουν τα στρατεύματα να βγουν στους δρόμους χωρίς να τα παρενοχλούν, γιατί θα ήταν ευκολότερο να τα νικήσεις έξω από τους στρατώνες.

Οι αναρχοσυνδικαλιστές ηγέτες έδιναν το παράδειγμα, συμμετείχαν άμεσα στις μάχες στους δρόμους. Μεταξύ 11 και 12 το μεσημέρι στις 19 του Ιουλίου, τα στρατεύματα των πραξικοπηματιών είχαν ηττηθεί, μετά από περισσότερες από έξι ώρες μάχης στην περιοχή του San Pablo. Τα στρατεύματα από τους στρατώνες Pedralbes και Lepanto, στην περιφέρεια, συνδέθηκαν με τους στρατώνες ιππικού στην οδό Ταραγόνα, και από εκεί, περνώντας από την Plaza de España και το Brecha de San Pablo θα ενώνονταν με τον κεντρικό πυρήνα των στασιαστών, που βρισκόταν στην Capitanía-Atarazanas. Αυτή η σύνδεση εμποδίστηκε από τις Επιτροπές Άμυνας της CNT. Η νίκη στο San Pablo, η οποία διαδόθηκε αμέσως σε όλο το Paralelo, ήταν η αρχή της καταστροφής των πραξικοπηματιών. Ενώ ο Francisco Ascaso πηδούσε από χαρά, μια σφαίρα τον χτύπησε στο κεφάλι του και σκοτώθηκε. Ο García Oliver φώναζε: «Ναι, γίνεται να τα βάλεις με τον στρατό!» Σε αυτό το κρίσιμο σημείο της πόλης οι αναρχοσυνδικαλιστές, μεταξύ των οποίων ήταν οι Francisco Ascaso, Juan García Oliver, Antonio Ortiz, Gregorio Jover, Ricardo Sanz, Quico Sabaté και πολλοί

άλλοι ανώνυμοι αγωνιστές, είχαν νικήσει τον στρατό για πρώτη φορά στην ιστορία.

Στις 20 Ιουλίου, το απόγευμα, ο García Oliver συμμετείχε στην Επιτροπή Διασύνδεσης μαζί με τους Buenaventura Durruti, Josep Asens, Abad de Santillán και Aurelio Fernández (ο τελευταίος αντικατέστησε τον αείμνηστο Francisco Ascaso), η οποία συζήτησε με τον Companys στην έδρα της Generalitat, και αποδέχτηκαν να συζητήσουν την πρόταση για συνεργασία με τις υπόλοιπες αντιφασιστικές δυνάμεις σε μια κοινή οργάνωση.

Στην Ολομέλεια των Τοπικών Επιτροπών της 21ης Ιουλίου 1936, η οποία πραγματοποιήθηκε στο κτίριο CNT-FAI, η πρόταση του García Oliver να «πάνε για όλα» απορρίφθηκε, παίρνοντας τη μόνη θετική ψήφο της Τοπικής του Bajo Llobregat. Η πλειοψηφία των προτάσεων από τη Federica Montseny (από πεποίθηση) και του Abad de Santillán (από φόβο ξένης παρέμβαση) για συνεργασία με την κυβέρνηση της Generalitat και τις υπόλοιπες αντιφασιστικές δυνάμεις οδήγησε στο νέο σώμα που ονομάστηκε CCMA (Κεντρική Επιτροπή των Αντιφασιστικών Πολιτοφυλακών). Στις συνεδριάσεις της CCMA, ο García Oliver έπαιξε ηγετικό ρόλο, αναλαμβάνοντας τη Γραμματεία Πολέμου.

Στις 23 Ιούλη, πρότεινε στους Nosotros να εκμεταλλευτούν τη συγκέντρωση των πολιτοφυλακών της επόμενης μέρας και αντί να πάει η Φάλαγγα του Ντουρρούτι στη Σαραγόσα και η Φάλαγγα του Ortiz στο Caspe, να «πάνε για όλα» στην πόλη της Βαριελώνης, πριν φύγουν για να αντιμετωπίσουν τους φασίστες στην Αραγονία. Η πρόταση του απορρίφθηκε

ξανά και μετατέθηκε «μετά την κατάληψη της Σαραγόσα».

Μέσα στην CCMA ανέλαβε καθοριστικό και αδιαμφισβήτητο ρόλο. Στην αρχή του Αυγούστου 1936 άσκησε βέτο στην είσοδο των υπουργών του PSUC στην κυβέρνηση της Generalitat. Συμμετείχε στη δημιουργία της Φάλαγγας Los Aguiluchos (τα Εμπόδια), η οποία αργότερα εντάχθηκε στην 28^η Μεραρχία. Μετά τη διάλυση της CCMA, την 1η Οκτωβρίου 1936, ανέλαβε τα καθήκοντά του Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου Άμυνας.

Στις 4 Νοεμβρίου 1936, αποδέχθηκε τη θέση του Υπουργού Δικαιοσύνης στην κυβέρνηση του Largo Caballero. Η είσοδος τεσσάρων υπουργών στην κυβέρνηση των Δημοκρατικών (García Oliver, Montseny, López και Peiró) χρησίμευσε για να δικαιολογήσει και να καλύψει την άθλια πορεία της δημοκρατικής κυβέρνησης της Μαδρίτης που προοριζόταν να πέσει σε φασιστικά χέρια.

Πρωώθησε τη δημιουργία της Σχολής Πολέμου και της Σχολής Μαχητών. Ενέκρινε την ίδρυση στρατοπέδων εργασίας για τους φασίστες, τα οποία όμως το 1938 στέγαζαν ήδη το POUM και αναρχοσυνδικαλιστές.

Τον Μάιο του 1937 ήταν ένας από τους πιο εξέχοντες αναρχικούς ηγέτες που έκαναν έκκληση για εκκευρία, δίνοντας τη διάσημη ομιλία «του φιλιού», μια πολύ ισχυρή αντεπαναστατική κίνηση για να αποφευχθεί η ρήξη της αντιφασιστικής ενότητας.

Με την πτώση της κυβέρνησης του σοσιαλιστή Largo Caballero, στις 17 Μαΐου 1937 ο García Oliver έπαψε να είναι Υπουργός Δικαιοσύνης.

Στις 28 Ιουνίου 1937, αποδέχθηκε τη θέση του Διευθυντή Δημοσίων Υπηρεσιών της κυβέρνησης της Generalitat, η οποία παρέμεινε ένα απλό αγέννητο σχέδιο καθώς προηγήθηκε η άρνηση της CNT να συναινέσει στο διορισμό από τον Companys, την τελευταία στιγμή, του Bosch Gimpera ως υπουργού χωρίς χαρτοφυλάκιο.

Το καλοκαίρι του 1937 ήταν μέλος της Πολιτικής Συμβουλευτικής Επιτροπής (CAP) που συμβουλεύει και κατευθύνει το CRTC (Περιφερειακή Ομοσπονδία Εργασίας της Καταλωνίας). Τον Σεπτέμβριο του 1937 υποστήριξε την παράδοση στους Σταλινικούς και την αστυνομία της Generalitat, των εξεγερμένων μελών της CNT στο κτίριο του Los Escolapios, έδρα της Ένωσης Τροφίμων και της Επιτροπής Άμυνας του Κέντρου. Το 1938 εργάστηκε για το σχηματισμό μιας Εκτελεστικής Επιτροπής του Ελευθεριακού Κινήματος.

Βρέθηκε εξόριστος στη Γαλλία από τις 27 Ιανουαρίου έως τις 15 Ιουλίου 1939. Στις 28 Μαΐου ο γιος τους Joan γεννήθηκε στο Παρίσι. Μετά από παραμονή αρκετών μηνών στη Σουηδία κατηγορήθηκε ότι ήθελε να δημιουργήσει ένα Εργατικό Κόμμα Εργαζομένων. Τον Νοέμβριο του 1940 έλαβε ατομική άδεια διέλευσης για τη Σοβιετική Ένωση. Τη 18η πέταξε για Μόσχα και μετά πήρε τον Υπερ-Σιβηρικό προς το Βλαδιβοστόκ, όπου και μπάριχαρε για τις Ηνωμένες Πολιτείες. Αν και ο τελικός προορισμός του ήταν η Δομινικανή Δημοκρατία, αποφάσισε τελικά να δοκιμάσει

την τύχη του στο Μεξικό. Στις αρχές Ιανουαρίου 1941, χάρη στις προσπάθειες του Indalecio Prieto, απέκτησε βίζα για να εισέλθει στο Μεξικό, στον τόπο μόνιμης εξορίας του. Έμεινε πρώτα στην Πόλη του Μεξικού και στη συνέχεια, για πολλά χρόνια στη Γιουανταλαχάρα. Τον Απρίλιο του 1941 η γυναίκα του Pilar και ο γιος του Joan έφτασαν στη Βερακρούζ. Ο García Oliver εργάστηκε στην οργάνωση της CNT, στην οποία ήταν εθνικός γραμματέας το 1944.

Στη δεκαετία του εξήντα συμμετείχε για λίγο στην Εσωτερική Άμυνα. Στις 19 Ιανουαρίου 1964 ο μοναχογιός του πέθανε σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Στα τέλη του 1968 υπέστη τροχαίο ατύχημα, ακολουθούμενο από μεγάλη περίοδο ανάρρωσης μετά την επέμβαση στο ένα πόδι. Ως αποτέλεσμα του ατυχήματος, εγκατέλειψε το έργο της δημιουργίας Εργατικού Κόμματος με τον Aurelio Fernández. Πήρε μια πενιχρή σύνταξη. Στη δεκαετία του 1970, σε πλήρη μεταστροφή, με τη CNT να παραμένει παράνομη, πρότεινε προβοκατόρικα όλοι οι ηγέτες της CNT στην εξορία να πάρουν αεροπλάνο με προορισμό το αεροδρόμιο Barajas της Μαδρίτης ώστε να τους συλλάβουν.

Έγραψε μια αμφιλεγόμενη αυτοβιογραφία, με τίτλο *El eco de los pasos*, που δημοσιεύτηκε από τον Ruedo Ibérico το 1978, απαραίτητο ανάγνωσμα για να μελετήσει κανείς τη βιογραφία του και την ιστορία του ισπανικού αναρχοσυνδικαλισμού. Ποτέ δεν πάτησε ξανά στους δρόμους της Βαρκελώνης και του Reus. Πέθανε στη Γιουανταλαχάρα (Jalisco, Μεξικό) στις 13 Ιουλίου 1980.

Ο «δυσήνιος τύπος» είναι ένα κινηματικό εκδοτικό εγχείρημα για την ανάδειξη, γνωστοποίηση και διάδοση των αγώνων, για την διατήρηση της κοινωνικής-ταξικής μνήμης και για την εξάπλωση των αναρχικών, ελευθεριακών και ανατρεπτικών ιδεών.

Επικοινωνία

ipposd.org | d_ippos@hotmail.com

και στον αυτοδιαχειριζόμενο χώρο

Επί τα Πρόσω (Πατρέως 87, Πάτρα)

